ואם לאו אשם זה של שלמי גדבה ואותו

אשם מעון שחימה בצפון ומתן בהונות

וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל או

ליום ולילה יתקוני גברא שאני התינח אשם

לוג מאי איכא למימר דאמר לוג זה יהא

נדבה ודילמא לאו מצורע הוא ובעי מקמץ

דמקמיץ בו ודילמא מצורע הוא ובעי מתן שבע

דיהיב והא חסר ליה דמייתי פורתא ומלי

ליה דתנן סאחםר הלוג עד שלא יצק ימלאנו

והא בעי הקטרה דאקטר ליה אימת אי

בתר מתנות שבע הוו להו שיריים שחסרו

בין קמיצה להקטרה ואין מקטירין את הקומץ

עליהו אי קודם מתנות שבע בבל שממנו

לאישים הרי הוא בבל תקטירו אמר רב

יהודה בריה דר"ש בן פוי דמסיק להו לשם

עצים דתניא יי רבי אליעזר אומר בי לריח

ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלה

ל) [מנחות קה:], כ) נגעיםפי״ד מ״י [מנחות ט.], ג) יומא

י״ב ה״ו, ע׳ שיירי קרבן ירוש׳ סוטה פ״ג ה״ו ד״ה רש״א.,

ד) [יומא מו:] יבמות שם סוטה שם [מנחות קו:], ד) שם וצ"ק

שיוויי ווחחאות

א] בכי"ל נוסף לזכרי כהונה וכ"ה במנחות ובנדה: ב] בכתה"

דקמיץ ליה: ג] דקיי"ל המתנדב כו' (ש"מ ורש"י כת"י):

ים בני שלפנינו נוחה ובש"מ ר] הגי' שנפנינו נונוט. וכב ... מיקן למנחה [וקאי על ד"ו דשם איתא ומנחה]. ואין ר"ל שמן לצורך המנחה, אלא ר"ל

למתנדביו מנחה משמו: הן ל"ל

מדי (צ"ק): ו] הכי כשמזה אם

ומדי (צ"ק). ון הכי כשמוה אם כל"ל (ש"ח): ז] על המזבח לשם עצים כו' הל"ל ויט למחוק הלקודות (שתכ"י בה"ז ורש"ש): הון ל"ל חטאת בחמה (צ"ק):

מ] ל"ל לא היה (צ"ק). ולפי"ו כוונת תום' להגיה ל' התוספתא

מ"מ הוא מסופק שמא כבר השלים נזירותו והשתא אינו נזיר

כלל: י] כאותו ענין וכאותה שיטה שאמרנו כל"ל (צ"ק):

שיטה שאמרנו נגיע (בע) יאן כאותה של סוף שלשי ובאותו תנאי ולסוף כו' כל

ש"מ וב"ש): יב] כשניה כו׳

כשלישית כו׳ כרביעית כו׳

כל"ל (צ"ק. כי"ב): יג] ל"ל ל"מ"ל (צ"ק: בי"ב): יג] ל"ל ובשביעי (ש"מ): יר] וי"ל דאין זה אלא למצוה כדאמרינן

לעיל והכא משום תקוני גברא התירו כל״ל (ש״מ): מו] ל״ל

גמורה (גליוו): מזן ל"ל אשם

לו א מיי׳ פ״ה מהל׳ מחוסרי לח ב מיי פ"ה מהלי מוחליה לח ב מיי פ"ה מהלי איסורי מזכח הלכה ה: לם ג מיי׳ שם הלכה ג:

תורה אור השלם

1. כָּל הַמְּנְהָה אֲשֶׁר הַמְּלֵיהוּ לֵיהֹנָה לֹא הַעֲשֶׂה הָמֵץ כִּי כֶל שָׁאר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תַקְטִירוּ מִמְנוּ אִשֶׁה לֵיהֹנָה: קָרבוּ רַאשִית הָקִוֹיבוּ אֹהָם לִיהוֹנְה וְאַל הְמִוֹבֵה אֹהָם ליחות ווְהַלַּה הַבַּבוֹבְם אֹנְעלוּ ויקרא ב, יא-יב לרים ניחם:

מוסף רש"י

. טעון שחיטה בצפון. כשלו אשמות: ומתז בהונות. כדיו אשם מצורע: וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק. כמומר שלמים (מתחות קה:). דגאשם ליכל סמיכה כדאמרינן במנחות בפרק . שתי מדות: ונאכל ליום ולילה. כמומר אשם: שמא אשם הוא נודה כמותר משם: שתח משם החת (ודה
ע:) תקוני גברא. כגון המי, דכלמו
הכי אסור למיכל בקדשים דשתא
תלורע הוא (מתוחות שם) חסר
תלורע הוא מלורע: עד שלא הדרג. בתן כל תכורם: עד שלא
יצק. על כפו שמאלית:
ימלאנר. ולא לאתריקו דקבעה להו
לוג שהוא כלי שרת (שם מ) כל
שממנו לאישים הרי הוא בבל
תקטידו. כי כל שאור וכל דנש
לוא מקטידו מתנו אשה לא קוויקרא ב) לא מקטירו לה' הוה ליה למכתב, למה ליה למכתב ממנו, אלא למדרשיה נמי באנפי נפשיה חשה לה׳ (סוטה בג.). מחחר שנתת לאש כל משפטו הרי השירים בבל תהטירו, דכתיב לא תהטירו ממנו מקטירון לכניב לוו מקטירו לכל שניתן ממנו לאש (יומא מז: ובעי״ז יבמות ק.) לריח ניחוח אי אתה מעלה

כר׳. (ראה לקמו עז א.)

נוםחאות רש"י כת"י שחיטת לפון ומתן בהונות. כחומר השם: ותנופת חום ושוק. כחומר שלמים: ונחכל ליום ולילה. דילמה אשם הוא אלמא לכתחילה נמי אמר חשם הוח חנתח נכתחינה נתי החדר ר' שמעון מביאין קדשים לבית הפסול דהא הכא דילמא לאו מארע הוא והוי שלמים וקחני נאכל ליום ולילה משום ספק אשם: מוכנ פיום ופיכה מחום ספק מחם. מקוני גברה. לטהרו למלורע זה לאכול בקדשים: החינה אשם כו'. מילתה דר' שמעון קמפרש ואזיל ולה לרבה פריך: לוג זה יהה נדבה. אם אינו מצורע ואמרינן בה] לקמן חם מיני תטרכ ומתריק בה, כקתן בפרק כל החדיר (דף לא:) מממדבין שמן בפני עלמו: ופני מיקמן. דקיימא לן הממנדב שמן קומלו ומקטיר את הקומץ ושיריו נאכלין לקמן מפרש בפ׳ כל החדיר נאכלין לקמן מפרש בפ׳ כל החדיר (שם): מתו שבע. כנגד בית הדשי (שם). ממן שבעי כנגי כית קוש" הקדשים כדתנן במסכת נגעים (פ"ד מ"י): והא חסר ליה. בשקומנו ולוג חסר פסול למלורע בון: עד שלא ילק, על כפו השמאלים כדכתיב (יוקרת יד)
ומן השמן ילק הכהן וגו': והא
ומן השמן ילק הכהן וגו': והא
בעי קומן הקערה. דדילמא לאו
מצורע הוא והוה ליה נדבה:
דמקטיר ליה. ושירו נאכלין ממה
דמקטיר ליה. ושירו נאכלין ממה דמקטיר נים. ושיריו ומכנין מתה
נפשץ אי דמצורע הוא הרי הוא
נמפץ אי דמצורע הוא הרי הוא
נמכל כדממכן בפרק בית שמאי
(דף מד:) וזה יהיה לן מקדש
הקדשים מן האש לכל קרבנס
לרכות לוו שמן של מצורע ואי
נדנבה הוא שיריו נאכלון בשירי
מוכה במצורת הוא שיריו נאכלון בשירי מנחה דממנחה יליף בפרק כל התדיר: אי בסר מסנום שבע.

נדבה וזו חובה וחטאת העוף מחובתי ואם טהור אני העולה ראשונה חובה וזו נדבה וחטאת העוף ספיקו וה״ה נמי דמתנה אם כלתה מירות מתגלחת שניה שתיהן העולות נדבה וחטאת העוף ספק אך לא חש לפרש כל כך ושותה יין ומיטמא למתים. ומימה למה לא הזכיר

בקרבנות תגלחת רביעית זו חטאת ח שהרי ודאי נזיר היה ועדיין לא הביא חטאת בהמה בשום פעם ואם באנו לפרש רישא דברייתא ספק מיר טמא וספק אינו מיר כלל עכשיו אבל נזיר ודאי היה יו ולכך לא יביא מטאת בהמה שהרי אינה באה על ספק לא משתמעא הכי דא"כ הו"ל לפרושי בהדיה ועוד ח"כ בשלמים הו"ל למיתני תנאי או למיהוי שלמי נדבה או שלמי נזיר לענין מורס מהם דבהאי חזה ושוק ובהאי זרוע בשלה. בד"ח בזמן שנדר שלשים יום אבל נדר י"ב חדש אוכל בקדשים לחחר שתי שנים ושותה יין ומיטמח למתים לאחר ד' שנים באותו יו ענין ובאותה שאמרנו מגלח לסוף שנה באותה או של סוף שלשים באותה תנאי ולבסוף שתי שנים בשניה יבו ולסוף ג׳ שנים בשלישית ולסוף ארבע ברביעית טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לחחר שמונה ימים דתגלחת

מצורע ודאי דוחה איסור גילוח דנזיר ומיד כשיבא לפנינו מגלח ראשונה ובשביעית יו תגלחת שניה ובשמיני מכנים ידיו לבהונות ושותה ביין ומיטמא למתים לאחר שלשים ושבע כך כתוב בתוספתא ונראה דגרם ששים ושבע לפי שיטה שפירשנו. טמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שבעה ושלשים יום שותה ביין ומיטמא למתים לאחר שבעים וארבעה יום 🕫 (טמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה יום שותה ביין ומיטמא למתים לאחר ארבעה ושבעים יום) טמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמנה ימים שותה ביין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום: אשם זו יהא שלמי נדבה. וא״ת והא אמרן לעיל בפ׳ איזהו מקומן (דף מו:) דאשם מצורע שני כהנים מקבלין את דמו אחד ביד

ואחד בכלי ושלמים אמרי׳ לעיל (דף כה.) דלריך שיקבל בכלי את כל דמו (של פר) וי"ל דו דתקוני גברא שאני: וסמיכה. דמ"ד (לעיל דף לג.) סמיכת אשם מלורע לאו דאורייתא הוא בהקפת יד ואע"ג

דשלמים בעו סמיכה גמר בי משום תקוני גברא התירו כדפרישית לעיל ולמאן דאמר דאורייתא הזכיר בחנם סמיכה וכן נסכים דבין אשם בי בין שלמים בעו סמיכה גמר בי משום תקוני גברא דיום ודידה. ובתודה דאין נאכלת אלא ליום ולילה אין יכול להתנות משום דבעינן לחם

ובלחם אי אפשר לעשות תקנה כדמוכח בפ' התודה (מנחות דף פ:): לוג מאי איבא למימר. פי׳ דשמא אינו מלורע והוי חולין בעזרה כיון דעביד מינה עבודה שמזה שבע כנגד פתח אהל מועד ונותן על הבהונות ועל ראש המצורע וחימה ליזיל ליקדיש ליה קדושת דמים על חנאי אם אינו מצורע דהשחא נמי מייתי א פורחא להשלים הלוג וליקדוש ליה קדושת דמים וכי בעי למיכל השיריים פריק להו כדאיתא בסמוך ויש לומר דהכי עדיף טפי לעשות קדושת הגוף בכל מה שיכול ייש ותימה לי היאך נותן מתן שבע ועל הבהונות מההוא פורתא שקדוש קדושת דמים דשמא אינו מצורע חורקו לאיבוד שמן הקדש. ברו"ך: חםר הלוג עד שלא יצק ימלאנו. משנה זו כמס' נגעים פ' כתרא (מ"י): אימת אי בתר מתנות שבע הוה להו שיריים שחםרו בין קמיצה להקטרה בו'. וא"ת והא ר' יומנן הוא דאמר בפ"ק דמנחות (דף ט.) דמקטירין קומן עליהם ואפי' ר"ל דאמר אין מקטירין

אליבא דר"א מודה דמקטירין כדאיתא החם וכר' אליעזר משני הכא לבסוף דמסיק לשם עלים ויש לומר אע"ג דמקטירין מ"מ לענין אכילה לא משכחת תקנה דהא אסירי שיריים באכילה כדנפקא ליה התם מוהנותרת ולא הנותרת מן הנותרת:

ואי קודם מתן שבע. דלמא נדבה היא והקטרתו הקטרה והני הוו להו שיריים וכי הדר מעייל מינייהו לפנים להזות קא עבר משום כל שממנו לאישים איימו שיריים בבל תקטירו והנך הואות נמי בשמן כהקטרה במובח בדבר הראוי להקטיר דמי כך פי׳ בקונטרס והא דמשני דמסיק להו לשם עלים 🗈 הוה ליה למינקט דמדי לשם מיא בעלמא ודוחק בקונטרס לפרש [כך] משום לישנא דקרא דאותביה בו מכל שממנו לאישים ועוד אי שייך כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו אפי' בהואות א"כ קשה הא דאמרי' לקמן (דף פ.) הניתנים במתנה אחת שנמערבו במתן ארבע ר' אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע הא כיון דניתן במתנה אחת אידך הוו להו שיריים וקא עבר משום בל תקטירו מיהו יש לומר דר׳ אליעזר לטעמיה דאית ליה (שם שני) רואין כאילו הוא מים ועוד כיון דשירי הדם למזבח ליסוד מש"ה כי יהיב ליה למעלה לא עבר בבל תקטירו כיון דבלאו הכי טעונין מזבח ועוד קשה לימא דיהיב מתן שבע ברישא והדר ממלא ליה וקמיץ ואע"ג דאמר ר"ל בפ"ק דמנחות (ג"ז שם) מנחה שחסרה קודם קמיצה לא יביא מתוך ביתו וימלאנה הא איתותב התם ונראה לפרש דמהקטרה ממש פריך דמקטיר מלוג שמן של מצורע חייב כר' עקיבא דאמר בפ' כל המנחות באות מצה (שם דף נח.) כל ששמו קרבן ור' אליעזר פליג עליה ואע"ג דהך סוגיא כר' אליעזר כדמשני דמסיק לשם עצים באידך לא מסתברא כר' אליעזר דשמותי הוא אלא כר' עקיבא ואף על גב דקודם מתן שבע איירי שמו קרבן מיקרי כיון דעתיד להיות קרבן כמה כאו דמקטיר בשר חטאת ביו קודם זריקת דם דמסתמא חייב ומעיקרא פריך ביו אי לאחר מתן שבע כו' הוי מצי למיפרך נמי מכל שממנו לאישים ובלאו הכי שפיר ביו פריך ליה חימה והא קדוש קדושת הגוף

להקטרה במנחות פ"ק (דף ט:) אין מקטירין את הקומץ עליהן כלומר בשבילם: ואי קודם מקן שבע. בו) דלמא נדבה היא והקטרתן הקטרה והני הוו במנחות פיק קדף ט:) חין מקטירון מת הקיותן עניהן בעותר בשלינם: **וחי קוום ממן שענ.** בון דנמח דבה הית והקטרתן הקטרה והיל הזו להי הזו להו שייהי וכי הדר מעיית לעייה! בפנים להזות קעבר משום כל שממנו לאישים קייותי שיריים בבל מקטירו והקר האואו מני דשמן בהקטרה במובח בדבה בתאה להקטיר דמו: לשם עלים. דאמר הכי בשמה אם מלירע הוא אין הקטרה הקטרה ואלו ישנן שיריים הריני מזה אומם כמים בעלמא כמו שאני רשאי להעלות שיריי אלה יוכשרו לטהרת מלורע ואם אינו מלרע והקטרמי הקטרה ואלו ישנן שיריים הריני מזה אומם כמים בעלמא כמו שאני רשאי להעלות שירי מנח בשלה קדשים שהם שיריים על גבי מובח לשם עלים, והאי דנקט הכא גבי הזאות לישנא דמסיק להו לשם עלים ולא נקט דמדי להו לשם מיא בעלמא משום לישנא דקרא דאומביה מבל תקטירו נקט ליה:

והא הכא דלמא לאו מצורע הוא והוי שלמים וקתני ונאכל ליום ולילה אלמא לכתחלה נמי שרי ר"ש: הא תינה אשם כו'. מלתיה דר"ש קא מפרש ואזיל ולאו לרבא קא מותיב: לוג זה יהא נדבה. אם אינו מלורע דאמרי׳ לקמן בפ׳ כל התדיר (דף 16.) מתנדבין שמן בפני

עלמו: ובעי מיקמן. בהמתנדב שמן קומלו ומקטיר הקומץ ושיריו נאכלין כדיליף ליה [לקמן צא:] מקרבן מנחה (קרבן) מלמד שמתנדבין שמן כמנחה דו כו': מתן שבע. כדכתיב קרא בלוג של מצורע והזה מן השמן באלבעו [וגו'] (ויקרא יד): והא חסר ליה. ע"י קמילה ולוג חסר פסול כדכתיב (שם) ולוג שמן: עד שלא ילק. מן הלוג על כפו השמאלית כדכתיב ומן השמן ילק הכהן על כף הכהן השמחלית והוה הכהן בחלבעו הימנית מו השמו אשר על כפו השמאלית (שם): והא בעי קומן הקטרה. דדלמא נדבה הוא: דמקטיר ליה. ושיריים נאכלין ממ"נ אי דמלורע הוא הרי הוא נאכל כדאמרי׳ בפ׳ בית שמאי (לעיל דף מד:) לכל קרבנס לרבות לוג שמן של מצורע ואי נדבה הוא הרי הוא כשירי מנחה: אי בתר מתנות שבע. דלמא נדבה הוא וכי יהיב מתן שבע בתר קמילה הוו להו שיריים

שחסרו בין קמילה להקטרה וקי"ל במנחות בפ"ק (דף ט:) אין מקטירין הקומן עליהן דכתיב מן המנחה פרט לשחסרה היא כו': ואי קודם

מתן שבע. היכי מלי למיתב תו מיניה מתן שבע דלמא נדבה היא והקטרת הקומן הקטרה והנך הוו להו שיריים וכי הדר מעייל מידי ה מינייהו קא עבר משום בל תקטירו כדכתיב (ויקרא ב) כי כל שאור וכל דבש וגו' והאי ממנו יתירא הוא ודרשינן ביה נמי לא תקטירו כל שממנו אשה לה' יש בכלל הזה קדשים ושירי מנחה ולחם הפנים שקרב מהן כבר לאישים האימורים וכן הקומץ וכן הבזיכין קיימי שירים בבל תקטירו והנך הזאות במקום הקטרה קיימי: לשם עלים. דאמר הכי ח אם מצורע הוא דאין הקטרת הקומך הקטרה דהא לאו נדבה הואי הרי מזה מאלו שאינן שיריים ואם אינו מצורע והקטרת הקומץ הקטרה ויש ממנו לאישים ואלו שיריים הם ובבל תקטירו הרי הואות האלו כאילו הם מים שהרי רשאי להעלות שירי מנחה על זו המובח: ರವ್ರ

גמורה (גליוה): מין ל"ל אשם מצורע (פיק): יון נ"א דמיתה מצורע (פיק): יון נ"א דמיתה פורתא להשלים הלוג מקדיש פורתא להשלים הלוג מקדיש שיק לקתן (ממ"ל להן (פיק"). ב"ל נמ"ל להן (פיק"), ועי מ"ל נ"ל ע"ל מק"ל מתקיינוים הני שלנו "ב"ן עצים כמאן דנקיט דמדי מלינ (נ"א). (נ"ל) (פיק), (נ"ל) (ב"ל), (נ"א), (נ"ל) (ב"ל) (ב"ל), (נ"א), (נ"ל) (נ" ענפלינו טחה מחד כנח נגרוס בסמון חיכת כך שנסוגריים): ב) דאותביה מבל תקטירו נקט לה. ותימה מנ״ל דהזאות ומתנות חשיבי כהקטרה לעבור עליהם משום בל תקטירו כל שממנו לאישים דל הקסיו כל שממנו לאישים דלמא דוקא בבל תקטירו אבל בבל תזה לא. ועוד אי שייך כו' כל"ל (ש"ח): בא] ממו מקטיר כל"ל (ב"ב וג'): בב] כל"ק הגיה חטאת העוף. אכל כש"מ [ד"ה אין מפרש לה בחטאת בהמה ע"ש: כגן ל"ל שפיר והס"ל ומה"ל דפריק ליה. תימה וכו' ושיין לדף שלח"ו (ש"מ וצ"ק): כה] מכלון עד סה"ד ליתה בכי"י: בו בכי"פ נוסף דכתיב ולוג שמן: נוסף דכתים נוסף היכי מצי למיתב תו מינייהו מתן ז':

שימה מקובצת

בבל מקטירו דנפקא לן מהאי קרא ממנו כלומר כל שנעשית ממנו עבודה הרי היא בבל תהטירו. וכשם שהוא בבל מקטירו כך פסול לעבודה אחרת א"כ היאך מזה מן השיריים, ומשני דמסקי לשם עלים, ולשם עלים לאו דוקא שהרי איירינן בהואה כדפי׳ אלא כלומר מזה לשם מים כמו דאמר מנח כמות מה עם עלים כמי מחות ר"א דמסיק להו לשם עלים ועל מנאי אם אינו מלורע, ולריך שיאמר הכהן כך כשמום אם מלורע הוא ואין הערכה ואלו אינן שיריים

הכי הזאת אלו יוכשרו להזאת מצורע ואם אינו מצורע והקטרתו הקטרה ואלו הן שיריים הריני מזה אותן מים בעלמא כמו שאני רשאי להעלות שירי